

Ballerup Lærerforening

Danmarks Lærerforening - kreds 21

Referat af den ordinære generalforsamling 2014

Morten Refskov åbnede mødet, og generalforsamlingen startede med at synge foreningssangen: "I tidens strøm".

1. Valg af dirigent

Morten Refskov foreslog på Styrelsens vegne Jon Kowalczyk som dirigent. Jon Kowalczyk blev valgt og kunne konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt ifølge vedtægterne og dermed beslutningsdygtig.

2. Fastsættelse af forretningsorden

Forretningsordenen blev vedtaget.

Stemmetællere blev valgt: Tina (Hedegården), Claus (Lundebjerg), Lea (Måløv), Lisbeth (Østerhøj), Jan (Højager), Jens (Grantoften), Morten (Rugvænget), Vibe (Rosenlund), Verner (OI).

3. Formandens mundtlige beretning

Kære Generalforsamling!

Sidste år på omtrent samme tid stod jeg på selvsamme talerstol og fortalte, at det i sandhed havde været et vildt år. Almindeligvis bilder jeg mig ind, at jeg godt kan finde ud af at sætte ord på den virkelighed, jeg befinder mig i, men jeg må ærligt tilstå, at jeg har svært ved at rumme og beskrive alt dét, som det forgangne år har budt på. Det har simpelthen været mere end vildt, og når jeg står her i dag, må jeg vel bare konstatere, at ord er fattige.

Denne mundtlige beretning vil komme langt omkring, og selvom jeg har forsøgt at disciplinere mig selv, strukturere og opdele, tror jeg ikke, jeg helt er lykkedes med at forfatte noget, som nødvendigvis holder en fuldstændig klar, rød tråd. Jeg vil derfor henlede jeres opmærksomhed på den meget lange skriftlige beretning, som er et ganske omhyggeligt vidnesbyrd om i hvert fald

store dele af det, vi har bedrevet tiden med det seneste år.

Jeg har valgt at opdele beretningen i to hoveddele, dels for at jeg selv har kunnet finde en vej ind i beretningen, dels for at I lettere kan følge med. Men det er oplagt, at en sådan opdeling er kunstig, og derfor vil der også ske en vis sammenblanding undervejs.

Jeg starter med de landsdækkende skole- og aftalepolitiske forhold og begivenheder og her vil jeg uvægerligt bevæge mig ganske dyb ind i realpolitiske holdninger. Folkeskolen er efter min mening vores ubetinget vigtigste samfundsinstitution, og dermed forgrener holdninger om skole sig naturligt til bredere samfundsforhold. Samfundet skal i langt højere grad være et spejlbillede af folkeskolen end omvendt.

Landsdækkende skole- og aftalepolitiske forhold og begivenheder

Som det er tilfældet i den skriftlige beretning, vil jeg også her i den mundtlige tillade mig at løbe let henover forårets voldsomme begivenheder. Jeg har jo efterhånden stået på talerstolen rigtig mange gange og sat ord på alle mulige og umulige forhold i den forbindelse – og jeg har selv en oplevelse af, at den formelle evaluering og punktumsætning for forårets konflikt blev sat ved vores fest på lærerens dag den 5. oktober. Det betyder overhovedet ikke, at overenskomstforløbet, lockouten og regeringsovergrebet er glemt eller er helt ude af kroppen – nej, jeg vil bare langt hellere fokusere på alt dét, som er opstået i kølvandet derpå. For det er ikke så lidt endda!

Finansminister Bjarne Corydon er vel efterhånden blevet den politiker, som flest lærere elsker at hade - foruden Antorini, som retfærdigvis også bør nævnes i den sammenhæng. Og det er vel helt forståeligt, at man har et behov for at personificere den politik, som man har foragt for. Ikke desto mindre skal vi huske os selv på, at vi har at gøre med en politisk linje, som har endog meget bred tilslutning i Folketinget – og dermed også må formodes at have en vis klangbund i befolkningen. Jeg niver med jævne mellemrum mig selv i armen i håb om at vågne op til en verden, som værdsætter fællesskabet, solidariteten og omsorgen for de, som har meget svære livsbetingelser, bare lidt mere, men indtil videre bliver jeg i den virkelighed, hvor individualitet, konkurrence, den stærkes overlevelse og stor hensynsløshed er de absolutte, vi bekender os til. Corydon har åbent bekendt ansigt, og jeg tillader mig at fastholde ham som mit personlige skræmmebillede - velvidende at jeg derved er overhængende fare for at reducere kompleksiteten urimeligt. Corydon udtalte tilbage i august:

”Der er en masse mennesker, som i disse år kører frem med en regulær forfaldsmyte om regeringens projekt(...) Sandheden er, at vi er i fuld gang med en voldsom, positiv dagsorden, der handler om at styrke og modernisere velfærdsstaten, og at resultatet af den forandring vil være et langt bedre samfund end det, vi har i dag... Jeg tror på konkurrencestaten som den moderne velfærd”

Corydon forkynder videre, at folkeskolereformen står hans ”hjerte nært” - på samme måde som konkurrencestaten gør det, og det hænger sådan set meget godt sammen.

Konkurrencestaten er en teknokratisk opgivelse af individets frihed, og en ensidig tilskyndelse til større effektivitet for statens skyld. Og folkeskolereformen skal, sat på spidsen, sørge for, at en

tidlig og organiseret tilpasning til denne arbejdstilværelse finder sted. Corydon siger, han er socialdemokrat. Hvad han måske ikke ved, er, at socialdemokratiet er vokset ud af den franske revolutions tre grundideer: lighed, frihed og broderskab. I Norden blandede man endda nogle konservative og nationale erfaringer i gryden og fik skabt et parti, der i små hundrede år - i givtig dialog med andre partier - blev løftestang for en udvikling uden lige, hvor flere fik frihed til at vælge, færre oplevede fattigdom, og alle fik skolegang og adgang til viden. Dét socialdemokrati kunne jeg godt lide, og jeg savner den eftertænksomhed, dialogvilje, åbenhed, historiske påpasselighed og kulturelle påmindelse, som det hvilede på.

Men Corydon tror øjensynligt, at det er de gode økonomer og samfundsingeniører, der har skabt velfærds Danmark. Han tror også, at selve det, at mennesket har en tidlig og unik eksistens på en unik klode med andre unikke mennesker har ændret sig. At verden nu er fundamentalt anderledes. Her tager han efter min opfattelse grueligt fejl. For virkeligheden er begrebsligt den samme, og alle principielle overvejelser er nøjagtig ligeså gyldige eller ugyldige, som de altid har været. Corydon og økonomerne kan ikke se den slags, og derfor tror de, at de kan designe et godt samfund, hvis programmerne bare er radikale og ambitiøse nok. Jeg gyser ved tanken, for det ser ud til at medføre skaden fra alle tre ideologiske ekstremudgaver på samme tid: Liberalismens amok-økonomi, konservatismens selvtilstrækkelige antihumanisme og socialismens menneskefjendske systemrytteri.

Thomas Aastrup Rømer har beskrevet det på en måde, som jeg begejstres over, hver gang jeg læser det:

"Hele denne flok af økonomer opfører sig som elefanter i en porcelænsbutik. De mangler det, de aldrig taler om eller decideret vil af med, nemlig humanistisk og samfundsvidenskabelig dannelse. Desuden påvirker de interesseorganisationerne, politikerne og opinionen med deres golde og uvidende tramperi. Alting, fra skole til universiteter, reduceres til ranglister og styring og arbejdsmarked. Og så kalder de det for "kvalitet"!! Det er barokt. De ødelægger det hele med al den inkompetence.

Hvis dette triumvirat af elendighed skal have lov til at ødelægge videnskab og skoler, så kan min gamle husgerningslærer eller min lokale præst også ordne landets økonomi. Det er det samme. Men det vil de begge to sige nej tak til, for de er nemlig dannede mennesker, som ved, hvad de ikke ved. Triumviratet siger derimod ikke nej. De tramper. De ved ikke, hvad de ikke ved. De er ikke dannede. De mangler humanistisk dannelse – den som de mener, der er for meget af. De afvikler det, de selv mangler, fordi de ikke ved, de mangler det.

Dumme elefanter!"

Det var den stil, Corydon praktiserede under konflikten. Vores arbejdsforhold skulle "normaliseres", hørte vi gang på gang – hvorved det uden argumentation blev taget for givet at disse forhold var 'unormale'. Her var det formålet at få det til at fremstå som 'unormalt', at underviserne har faste normer for forberedelse, fordi andre slags ansatte ikke har den slags normer. Finansministeriet under Corydon – og dens kamporgan, Moderniseringsstyrelsen – spillede og spiller fortsat også systematisk den melodi, at skolelederne nu omsider skal have "ledelsesret-

ten". Som om de ikke altid har haft den.

Ved sådanne retoriske tricks formåede de at sløre en central forskel. Det er ganske rigtigt mest 'normalt', at en leder kan bestemme, hvilke arbejdsopgaver medarbejderne skal udføre – for eksempel sidde ved kassen i supermarkedet eller arbejde på lageret. Men netop undervisning og forberedelse fungerer ikke på denne 'normale' måde. Undervisning forudsætter forberedelse; at sidde i kassen forudsætter derimod ikke arbejde på lageret. En skoleleder kan derfor ikke skære undervisernes forberedelse vilkårligt ned eller droppe den helt. Skoleledelse kan således ikke på det punkt ligestilles med ledelse på de 'normale' arbejdspladser. Og derfor var snakken om 'normalisering' af arbejdsforholdene på skoler manipulation.

Corydon er en stærk mand. Han og hans fæller kan noget med sprog og kommunikation. Men det er alt sammen noget, der forhindrer eller undergraver en seriøs politisk debat om tidens svære emner. Det sørgelige er, at man, for at blive en højtrangeret politiker i Danmark skal udvise netop den destruktive evne. Kvaliteten af den politiske debat, og borgernes mening om politikernes troværdighed, bærer i den grad præg af det.

Den nyeste verbale manipulation står især KL for. De arbejder nu vedholdende på, at kommunerne retter deres primære fokus mod elevernes læring og derfor i deres kommunikation erstatter ordet 'undervisning' med 'læring'.

Den tendens mærker vi også tydeligt i Ballerup. De fleste kommunale skoleoplæg formuleres sådan, at ordet "undervisning" stort set ikke forekommer. Det sker på trods af, at det i reformoplægget fra regeringen blev slået fast, at hele skoledagen er undervisning. Det er en helt bevist KL-strategi, som søger at flytte fokus fra, hvad der er forudsætningen for elevernes læring; nemlig læreren. Undervisningen er midlet, og dermed er læreren også den vigtigste aktør. Den erkendelse bryder KL sig tydeligvis ikke meget om i øjeblikket.

Undervisning og læring er grundlæggende to sider af samme sag. Formålet med undervisning er altid læring – alt andet ville være absurd. Der er ikke nogen meningsfuld grund til at undervise, hvis der ikke er et læringsøjeblik. Undervisning er altså kort sagt en aktivitet, som en lærer har iværksat, for at nogle elever skal lære noget. Og læring er en proces inde i eleven, hvori denne tilegner sig kundskaber og færdigheder. Læring kan finde sted alle steder og til alle tider. Undervisning adskiller sig herfra ved målet af have en bestemt læring for øje. Derfor er lærerens rolle og rammesætning af undervisningen afgørende. Og det er dét, som læreren er uddannet til.

Den individfokuserede diskurs, som gennemsyrrer vores lands uddannelsestænkning disse år, er yderst bekymrende; kan det måles, vejes og sammenlignes? – er det nu rentabelt? – kan det resultatstyres? – producerer vi tiltrækkelig effektivt? – er det muligt at ressource-optimere yderligere? Som begreb er undervisning øjensynligt yt, mens læring er in. Men hvorfor nu det? Måske fordi læringsbegrebet tager sit afsæt i det enkelte individ og dermed er næste naturlige skridt i retning af det endelige opgør med fællesskabets langsommelige, uklare og svært dokumenterbare væsen.

Nu er det jo sådan, at målrettethed og blik for den enkelte elevs udbytte af undervisningen al-

drig har været eller kan være af det onde, men når pædagogik, oplyst dialog og kritisk tænkning glider fuldstændig i baggrunden for snæver, individfokuseret kompetenceudvikling, bevæger vi os altså ud på yderst gyngende grund – med overhængende fare for at det hele bryder sammen. Det er paradoksalt, at vi på den ene side taler om en stadigt mere foranderlig og uforudsigelig verden, og på den anden side indsnævrer og målretter faglighedsbegrebet som svar på mødet med dette ukendte. Hvem ved i grunden, hvad fremtidens arbejdsmarked efterspørger af snævre faglige kompetencer?

Folkeskolereformen bygger bestemt på gode og velmente intentioner om fleksibilitet, en mere sammenhængende skoledag og mere undervisning til eleverne. Men det er stærkt bekymrende, at den tager sit afsæt i en så ensidig læringsforståelse og ikke mindst målstyring; revideringen af Fælles Mål er det mest indlysende eksempel herpå. Da tredje del af det lovkompleks, som skal gennemføre folkeskolereformen var i høring, afgav Danmarks Lærerforening et historisk kritisk høringssvar, hvor budskabet simpelthen var, at lovforslaget bør trækkes tilbage. Det er det lovforslag, som handler om forenkling af Fælles Mål, kvalitetsrapporter og elevplaner og indførelse af et webbaseret ledelsesinformationssystem. Vi må som lærerstand sige fra nu, hvis vi mener, at folkeskolens nuværende og tidligere formålsparagraffer er værd at kæmpe for. Vi skal ikke alene uddanne til en bestemt plads på et arbejdsmarked – folkeskolen skal være så uendeligt meget mere end det.

Generelt kan vi konstatere, at den økonomiske styring blokerer for viden og indsigt. I en tankevækkende kronik med titlen "Videnssamfundet skranter" i Politiken den 3. januar beskriver seniorforsker Rasmus Ejrnæs konsekvenserne på miljøområdet. En række paralleller kan drages til undervisningsområdet. Han fortæller blandt andet, hvordan staten og KL har fundet sammen i en alliance, hvor politiske og økonomiske aftaler indgås uden transparens og offentlig debat. Han beskriver, hvordan forskningsbaseret rådgivning er blevet til "myndighedsbetjening", og hvordan et ministerium har mange forskellige måder at undgå ubekvem viden på.

Kronikken giver på den måde en god forklaring på, hvorfor vi i 2013 oplevede en række politiske initiativer og beslutninger, der savner enhver begrundelse i praksis og i den viden, der er tilgængelig. Det er udfordringerne fra de beslutninger, vi står med her i begyndelsen af 2014. Og når partipolitikere holder op med at lytte til fagpolitikere og i samråd med embedsmænd, som er langt væk fra, og måske aldrig har bevæget sig i den virkelighed, som skal styres, egenrådigt bestemmer alting, får vi for alvor problemer.

I mange år har det været god latin i Finansministeriet at antage, at offentligt ansatte er dovne og bare vil hoppe over, hvor gærdet er lavest. At vi er sådan nogle egennyttige løn-arbejdertyper, som vil yde så lidt som muligt for så høj en løn som muligt. Den manglende tillid til de offentligt ansatte har ført til stadigt stigende krav om dokumentation for de op-gaver, som de ansatte udfører. Og det er undergravende for engagementet og motivationen og flytter ressourcer væk fra kerneopgaven. Men i Finansministeriet, og særligt i Moderniseringsstyrelsen, ser man kun den faldende produktivitet – og ikke de udløsende faktorer. Som forsker Jacob Torfing beskriver det:

"Hvis man tager sådan en som Niels Gotfredsen, der er direktør i Moderniseringsstyrelsen, har han faktisk i flere sammenhænge givet udtryk for, at han ikke giver ret meget for alt det med

frivillighed og innovation, så længe vi ikke har fået de offentligt ansatte til at bestille noget! Han er tilsyneladende drevet af en fuldstændig mytisk forestilling om, at de offentligt ansatte sidder og drikker kaffe hele dagen og går hjem klokken halv fire – uden at opgaverne er løst. Det er den opfattelse, der ligger til grund for store dele af Finansministeriets styringsbestræbelser, og derfor har de ualmindelig svært ved at se potentialet i andre måder at gøre tingene på.”

Og det er altså den medicin vi lærere også har måttet indtage i lighed med mange andre offentligt ansatte før os. Til stor skade for skolen og dermed på sigt for samfundet. Vi hverken kan eller skal holde op med at måle. Men hvis målinger skal bidrage til at øge produktiviteten, er det afgørende, at målene er meningsfulde, kan påvirkes af medarbejdernes indsats og desuden opleves som understøttende for den fagligt motiverede indsats. Som også kommunaldirektørforeningen for nylig var ude at sige. Jeg ved ikke, hvor mange lærere, der for eksempel vil kategorisere inklusionsmålsætningen om 96 % inkluderede i almenmiljøet som fagligt underbygget eller meningsfuld?

Og nu står vi så her med den ene fod på vej ind i folkeskolereformen. Selvom ingen rigtig ved noget som helst om noget i det hele taget, synes det hele at kunne klares med en rejsemetafor eller to. Jeg fulgte på et tidspunkt en ganske morsom tråd på Skolekoms faglige konference. Den åbnes således:

”Hvordan får vi stoppet den her lalleglade tradition med at skulle tage alt fra den positive vinkel, selv med udsigt til sikker katastrofe? Min skoleleder siger, at vi næste år skal bygge skibet, mens vi sejler. Det er et billede, der absolut ingen mening giver - men det siges med et positivt smil. Så er man et negativt element, hvis man siger, det er noget ævl.”

Til dét bliver der så svaret følgende:

”Som medlem af Landsforeningen 'Levende Hav' kan jeg fastslå, at ingen sejler ud på et skib, samtidig med, at de bygger det. Jeg vidste godt, at skoleledere er meget gennemsnitlige, men dette vås om at sejle ud, samtidig med at skibsdrengen smører kølen, filippineren hænger på fribordet og negeren smører dieselen er ikke sømandsskab, men ulovligt og uansvarligt plat. Folk der anvender slig metaforik burde sendes forfra på studiet, hvis de da har gennemgået et sådant.”

Og udvekslingen afsluttes med:

Du mener ligesom at væve faldskærmen i faldet? Eller mener du mere ligesom at vælge cykelhjelm, når du allerede er ude af balance? For de tilfælde jeg kender til, hvor man har bygget skibet, mens det sejlede, har alle været polarekspeditioner, hvorfra få eller ingen er returneret i live.

I Ballerup har flere lærere været en del af arbejdsgrupper, som tog på en farefuld ekspedition i forhold til den sammenhængende skoledag og den understøttende undervisning, og jeg har da også selv i forbindelse med kvalitetsanalysen været på rejse til en fjern solskinsø. Der synes at være et vist behov for at bevæge sig så tilpas langt væk fra virkelighedens konkrete udfordringer,

at de ikke føles helt så presserende eller alvorlige.

Med reformen sætter regeringen en historisk omfattende og gennemgribende omkalfatring af en så stor institution som folkeskolen i gang på et decideret skitseagtigt grundlag. Og det tilmed med en så kort tidshorisont for implementering, at det alt efter temperament kan kaldes ambitiøst, dristigt eller rent ud sagt uansvarligt. For at blive i metaforernes verden kan man sige, at toget buldrer derudaf – mange steder uden både togfører, billetkontrollører og passagerer. Ingen ved, hvor det fører os hen, og spørgsmålet er i det hele taget, om toget formår at holde sig på skinnerne?

Hermed lukker jeg første akt ned og bevæger mig videre til Ballerupforhold, som mange af jer formentlig vil opleve som værende lidt tættere på jeres daglige virke.

Lokale skole- og aftalepolitiske forhold og begivenheder

Op til kommunalvalget i november valgte vi, som et nyt initiativ, at give plads på hjemmesiden til kandidater med lærerbaggrund; dels for at styrke kendskabet til disse kandidater, dels ud fra devisen om at flere folk med lærerbaggrund i kommunalbestyrelsen vil danne grundlag for en mere kvalificeret skolepolitik. Vi kan næppe tillade os at tage nogen større del af æren, men resultatet blev faktisk, at de to kandidater, som meldte sig på banen på hjemmesiden, begge blev stemt ind og tilmed nu sidder i fagudvalget for vores område.

Ballerup er fortsat socialdemokratisk ledet og det med absolut flertal. Jesper Würtzen havde tilmed et flot personligt valg. Oppositionen står dog stærkere og mere samlet end tidligere. Og det vil få en betydning – særligt når der fra borgmesterens side er så stort et ønske om bred konsensus bag beslutningerne.

Vi har det forgangne år forhandlet arbejdstid og løn for alle vores medlemsgrupper. Den kommunale opdeling i centre har ikke just gjort vores arbejde lettere eller reduceret tidsforbruget, da vi nu er nødsaget til at forhandle vilkår med de enkelte centerchefer og ikke med Ballerup Kommune som helhed.

Gennemgående er vores samarbejde med administrationen fortsat meget velfungerende, omend vi ofte oplever, at vores standard for rettidig omhu og ordentlig forberedelse er noget højere end kommunens. Vi er dog ikke i tvivl om, at der bliver lyttet til vores argumentation og ønsker, og der er bestemt den fornødne respekt om de roller og interesser, vi hver især har. Samarbejdet foregår formelt som uformelt, skriftligt som mundtligt, alt efter hvad der tjener en given sag bedst.

I forhold til tidligere har vi intensiveret vores samarbejde med politikerne, da det er tydeligt for os, at vi er nødt til at drøfte skolepolitiske forhold meget konkret med dem, hvis vi ønsker, at de træffer beslutninger på et mere nuanceret og perspektiveret grundlag.

Årets helt store opgave og samarbejdsøvelse har naturligvis været forhandlingerne om folkeskolereformens implementering og ikke mindst vores arbejdstidsforhold. Lad det være sagt

med det samme; det har ikke været nogen let opgave. Og det har krævet vedholdenhed, stort lobbyarbejde, stærke nerver og ikke mindst et medlemssammenhold uden sidestykke, at få det til at ende med den aftale, som I er gjort bekendt med i hovedtræk.

Det havde selvfølgelig været optimalt, hvis vi her på den ordinære generalforsamling havde kunnet fremlægge aftalen i dens fulde omfang og ordlyd, men vi mangler fortsat at få lønaftalen på plads, så I må desværre vente lidt endnu. Det er dog vældig vigtigt for os at understrege, at der ikke ligger enighedsproblemer til grund for, at lønnen ikke er på plads – det handler simpelthen bare om mangel på arbejdstimer og mødepositioner. Aftalen skal med andre ord nok blive landet.

Det er vores opfattelse, at vi kan være rigtig godt tilfredse med det resultat, vi har opnået. Velvidende at vi for et år siden havde stemt aftalen ned med et brag, må vi konstatere, at den set i vores nuværende virkelighed er et aldeles fornuftigt kompromis. Og i sammenligning med, hvordan det falder ud andre steder i landet, kan man næsten, hvor ufatteligt det ellers er, føle sig helt privilegeret.

I øjeblikket planlægger skolelederne ud fra en forudsætning om, at der skal undervises gennemsnitlig 25,5 lektioner om ugen. Heraf udgør den understøttende undervisning de 4. Hvis disse forudsætninger holder vand, vil jeg vove at påstå, at hverdagen ikke behøver blive meget mere presset, end den er i vores A08. Styrken, såvel som udfordringen i A08, har været faktoren; lærerens professionelle råderum. I ånden er det smukt. Professions-tankegangen i sin ultimative form, hvor lærerne i meget høj grad selv styrer professions-udøvelsen. Men det har vist sig at være et problem, at lederne ikke har haft ledelsesrum af en sådan størrelse, at de har oplevet reelt at kunne lede. Det kan man mene alt muligt om, men resultatet er i hvert fald, at lærerne nok gennemgående var gladere for A08 end lederne. Og en aftale holder bare kun, hvis begge parter finder, at den har tilstrækkelig værdi.

Vores kommende aftale er set i forhold til A08 mere entydig. Der er defineret en tilstedeværelsestid på gennemsnitlig 31 timer om ugen, som ledelsen har fuld råderet over. Inden for tilstedeværelsen skal undervisning og andre opgaver placeres. I de tilbageværende 378 timer er der så tilnærmelsesvis afregnet for det, vi i A05 kaldte individuel tid; altså forberedelse, efterbehandling og faglig ajourføring samt dét formelle skole/hjem-samarbejde, som er nuværende kutyme.

I forhold til de andre aftaler og fællesforståelser, som indtil videre er indgået, er vores den aftale, som tydeligst definerer den fleksible tid som lærerens. Men der er ingen tvivl om, at lederne har en forventning om, at nogle af de 378 timer kan placeres på skolen som fælles forberedelse. Jævnfør aftalen kan lederne ikke stille krav om det, men jeg tror, det er afgørende for aftalens succes, at vi er åbne for at drøfte anvendelsen af de 378 timer. Vi skal anvende dem på skolen til fælles forberedelse i det omfang, det giver mening, men have mindst lige så god samvittighed over at anvende dem hjemme eller andre steder. Grundlæggende skal arbejdstiden anvendes sådan, at opgaverne løses bedst muligt og med det størst mulige engagement. Vi skal for eksempel turde drøfte med skolelederne, hvilken fælles forberedelse der er meningsfuld og effektiv, og hvilken der bestemt ikke er. I det hele taget skal vi nok blive bedre til at begrunde vores didakti-

ske og pædagogiske valg og prioriteringer, fordi det også vil give os langt bedre muligheder for at få vores idéer og krav igennem.

Fra den ekstraordinære generalforsamling sendte vi en resolution til kommunen som formulerede krav om et råderum langt tættere på vores opstillede krav samt en forkastelse af overgangstænkning og effektmål. På den baggrund kan det forekomme ejendommeligt, at vi så alligevel accepterer både effektmålene og aftalens overgangsformulering.

Effektmålene har hele vejen igennem være kommunens ønske, og vores primære modvilje har ligget i tallene. Vi er sådan set enige i, at det kan give udmærket mening at opstille fokusområder, som forpligter til en særlig fælles indsats. Vi kan have endog meget svært ved at se den direkte sammenhæng mellem kommunens ønsker til effektmål og vores arbejdstidsforhold, men da det var kommunens udtalte krav, kunne vi såmænd leve med det, hvis bare vi ikke skulle skrive under på måltal. Det kom vi igennem med, og effektmålene er nu formuleret på en måde, som vi kan se en mening med.

Kravet om en overgangsformulering var tæt på at vælte aftalen, fordi der i den accept ligger en tilkendegivelse af, at vi på sigt kan se os selv i Lov 409. Og det har vi mildest talt vanskeligt ved. Det var faktisk sådan, at vi i forhandlingernes afgørende timer måtte se hinanden dybt i øjnene i Styrelsen og nå til enighed om, at vi simpelthen ikke kunne lade aftalen falde med den begrundelse. I skal dog vide, at vi har følt, at vores troværdighed som forhandlere blev voldsomt udfordret. Men to år er rigtig lang tid. På de år kommer der til at ske mangt og meget. Der er for eksempel en overenskomstforhandling i perioden, OK15, som godt kan gå hen og blive rigtig spændende. Til slut blev det altså vores vurdering, at to år med ordnede forhold aldrig kommer skidt igen, og på den måde køber vi os i hvert fald noget tid til at få nogle af de uafklarede forhold på plads; her tænker jeg løseligt på sådan noget som folkeskolereform og lokal skolestruktur.

Hvorom alting er, planlægger vi netop nu besøg på alle de faglige klubber i løbet af april/maj, hvor rammerne er bedre for en egentlig drøftelse af aftalens mere tekniske forhold. Og så er det jo altid sådan med aftaler, at én ting er enighederne i forhandlingsudvalget - noget andet er udmøntningen på skoleniveau. Her får vi helt sikkert noget at se til; både TR, AMR og skolernes faglige klubber skal være på mærkerne.

Som I kan se af dagsordenen foreslår Styrelsen, at vi sender en resolution fra generalforsamlingen, som jeg ikke tidligere mindes, vi har gjort; en anerkendende én af slagsen. Vi synes, det er vigtigt at tilkendegive over for kommunen, at vi er fuldt opmærksomme på, at det heller ikke har været let for dem at nå hertil. Presset har været uhørt stort, og repræsentanter fra skolelederne, administrationen og kommunalbestyrelsen har arbejdet for, at vi i Ballerup også de næste år har aftalte forhold for arbejdstiden. Og det ved vi i Ballerup om nogen er vigtigt for folkeskolens udvikling.

Og det med folkeskolens udvikling handler som bekendt rigtig meget om implementeringen af folkeskolereformen. Vi har i forhandlingsudvalget drøftet temmelig meget skolepolitik, men det skal ikke være usagt, at vi er inde i en tid, hvor tendensen desværre er den, at pædagogiske dis-

kussioner og beslutninger hører til på den enkelte skole, hvor ledelsen styrer processerne. Forestillingen om et fælles skolevæsen, et ensartet folkeskoletilbud, er således under et gevaldigt pres. Det betyder, at det er meget op ad bakke for os som kreds at få formuleret egentlige indholdsenigheder, når det kommer til selve udmøntningen af folkeskolereformen, fordi mantraet er, at det vil begrænse skoleledernes råderum.

Lediggang er som bekendt roden til alt ondt, og derfor er det glædeligt, at der fortsat ikke bliver behov for lediggang i Ballerup Lærerforening, selvom der er faldet en anelse ro på arbejdstiden. Skolestrukturen i Ballerup er ét af de næste store temaer, som kommer til at fylde meget.

Fredag den 31. januar offentliggjorde Ballerup Kommune det administrative oplæg, som er resultatet af en lang proces i kvalitetsanalysestyregruppen. Ballerup Lærerforening har været direkte involveret i hele processen, da jeg selv har haft en plads i styregruppen. Jeg vil her slå fast, at jeg helt og holdent kan stå inde for den måde, processen har været grebet an på. Men det er langt fra det samme som at sige, at Ballerup Lærerforening er enig i alle administrationens anbefalinger. For eksempel er vi stærke modstandere af matrikelskole-tænkningen – hvilket skolelederforeningen i øvrigt også er. Ønsker man på sigt at spare bygningsmasse, kræver det i første omgang bygningsmæssige investeringer, så skoler findes på én matrikel. Som sagt i Styrelsen af en tillidsrepræsentant: "man bygger jo heller ikke nye skoler på to matrikler".

Hele kvalitetsanalysen er en stor, tung dame at danse med og allerede nu har politikerne bedt administrationen om at undersøge alternativer. Det bliver en lang, sej proces, hvor vi kommer til at få en rolle som fagforening, men beslutningerne er i bund og grund kommunalbestyrelsens.

Inklusion er det sidste tema, jeg vil komme ind på i denne mundtlige beretning. Stærkt presset af alle fagprofessionelle, ikke mindst lærerne, har kommunen erkendt, at der er behov for en ny inklusionsstrategi. Det er også på høje tid, for den såkaldte strategi vi har i øjeblikket gør absolut ingen positiv forskel, og der er mere end brug for en egentlig strategi og ikke blot en hensigtserklæring om, at inklusion er etisk rigtigt og økonomisk nødvendigt.

For få uger siden havde vi den tvivlsomme fornøjelse at stifte bekendtskab med direktør, Eik Møllers, udlægning af problemerne med inklusion. Til Berlingske Tidende havde han sammen med formanden for Skole og Forældre, Mette With Hagensen, forfattet en artikel, hvor man blandt andet kunne læse følgende:

"Opgaven er, at inklusionen kan og skal lykkes. Beviset findes i eksempler som dette: En ny elev kommer til skolen, han har en diagnose, som klasselæreren ikke ved meget om, så der arrangeres et møde mellem PPR, drengens forældre og skolelederen.

På mødet informeres om diagnosen og hvordan den kommer til udtryk hos netop denne dreng. Efterfølgende aftaler skoleleder, klasselærer uddannelse og støtte til klassens lærere. Der arrangeres et forældremøde, hvor PPR og forældrene orienterer om drengens diagnose og adfærd. Klassekammeraterne orienteres også, og der aftales spilleregler eleverne imellem. I dette tilfælde tager skolen ansvar, forældrene involveres, og der kommunikeres åbent til alle om udfordringerne. Drengen begyndte i skolen i 2. klasse og afslutter næste år 9. klasse sammen med resten

af klassen.”

Jeg må indrømme, at jeg bliver led og ked af det, når jeg læser en så naiv og forsimplet udlægning af den yderst komplekse opgave, som folkeskolen som helhed, men i særdeleshed lærerne står med.

Lærere er ikke imod inklusion, men problemet er naturligvis, at uvidende politikere sidder i deres elfenbenstårn langt fra skolen og bestemmer, at alle – eller næsten alle – special-krævende børn ikke længere skal have en for dem helt nødvendig hjælp. I stedet skal de stakkels børn masses ind i de almenklasser, hvor alle altid har vidst, og hvor alle selvfølgelig stadig ved, at børnene ikke kan følge med i undervisningen. Og så lader man bare som om, lærerne selvfølgelig bør kunne klare at undervise de specialundervisningskrævende samtidig med, at alle de andre elever skal have stadig mere individuel opmærksomhed. Selvfølgelig forstår politikerne det umulige i den opgave, de har sat i gang. Men over for befolkningen er de bare nødt til at lade som om, det er lærerne, der er uduelige til deres job, og at det hele bare kan løses, hvis lærerne ellers gad efteruddanne sig. Min pointe er, foruden at ressourceniveauet for efteruddannelse ikke bestemmes af lærerne, at der ikke findes nogen, der kan uddanne os til at kunne håndtere den opgave kvalificeret, for det lader sig ikke gøre. Det er den gamle sang om, at vi kan uddanne os ud af alle problemer.

Jeg har haft den berigelse at opleve inklusionsudfordringen på allertætteste hold for ganske nylig. I januar var jeg på besøg hos henholdsvis 1.c og 1.a på Hedegårdsskolen. Her oplevede jeg to fremragende lærere; velforberejede til tænderne, dygtige klasserumsledere, gode relationsarbejdere - og det på trods er det altså ikke nogen dans på roser at håndtere 25 elever, hvoraf en håndfuld har særlige undervisningsbehov. I forbindelse med lockouten blev man på det nærmeste indoktrineret med fortællingen om, at lærerne i virkeligheden har det for godt og ikke har nogen grund til at klynke. Et møde med virkeligheden fejer den fortælling fuldstændig af bordet. Jeg oplevede to kompetente repræsentanter for vores fag, som på det nærmeste leverede fremragende undervisning på trods af rammerne. Vi står som lærere med det ansvar, at det enkelte barn kommer til at lykkes. Vi har et arbejde, hvor vi bruger os selv rigtig meget. Derfor kan det også blive verdens hårdeste arbejde, hvis vi står med det alene.

Den offentlige debat - og de mange historier om fejlslagen inklusion fra skolerne – afvises til stadihed fra politisk hold som hysteriske. Samtidig fornemmer man den arrogance som stortrives i den pædagogiske elite herhjemme. Der er tale om et ganske alvorligt samfundsmæssigt problem, som ingen tager fornødent ansvar for.

Således slutter ordstrømmen næsten herfra, men inden jeg overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling vil jeg gerne sætte et ordentligt punktum. For to år siden stillede jeg op til formandsvalget uden den ringeste idé om, hvilke ekstreme udfordringer, som tårnede sig op foran os. Selvom meget har været svært, må jeg erkende, at det langt hen ad vejen blot har givet mig mere blod på tanden til at kæmpe lærernes og folkeskolens sag. Jeg holder rigtig meget af arbejdet som kredsformand, jeg omgiver mig med nogle virkelig dygtige og skønne mennesker, særligt på 1. salen og i Styrelsen, og at der konstant er tryk på, skal jeg passe på med at klage over, for jeg egner mig faktisk dårligt til at have alt for god tid.

Endelig en dybfølt tak til alle medlemmer af Ballerup Lærerforening for den støtte og opbakning, vi oplever som tillidsvalgte. At være en del af generalforsamlinger med et så talstærkt fremmøde er unikt. Det kan vi alle sammen tillade os at være pavestolte af!

Og så får I omsider fred, idet jeg hermed overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling.

Formandens beretning blev behandlet i 3 afsnit:

Skole- og aftalepolitiske forhold

Jeanette Sjøberg orienterede om de kommende overenskomstforhandlinger, OK15, og det forberedende arbejde.

Jeanette Sjøberg fremlagde Styrelsens forslag 1 til resolution:

*Til Ballerup Kommune
Att.: Borgmester, Jesper Würtzen*

Efter- og videreuddannelse er Ballerup Kommunes pligt og ansvar

Ballerup Lærerforenings holdning er, at udgifterne til efter- og videreuddannelse i forbindelse med ansættelsen dækkes af Ballerup Kommune. Det være sig både kursusafgift og arbejdstid.

Forskning dokumenterer, at børnehaveklasselederes og læreres kvalifikationer er altafgørende for elevernes udbytte af undervisningen. Den professionelle underviser har behov for løbende faglig og professionel udvikling, og der er fra alle kanter stigende fokus på behovet.

Det kan derfor undre, at vi de seneste mange år har oplevet et fortsat fald i den ressource, som afsættes til efteruddannelse.

Ved OK11 blev det aftalt, at alle lærere har ret til en individuel efteruddannelsesplan. Leder og lærer skal med afsæt i den løbende dialog om mål og resultater af undervisningen udarbejde en individuel efteruddannelsesplan. Hvor mange er der reelt udarbejdet sådan en plan for?

Det er vores opfattelse, at Ballerup Kommune ikke lever op til sit arbejdsgiveransvar i forhold til nødvendig efteruddannelse af børnehaveklasseledere og lærere, og vi vil kraftigt anmode om, at kommunen opprioriterer efteruddannelse og anerkender det som en naturlig del af arbejdstiden.

Med venlig hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 21. marts 2014

Jeanette Sjøberg fremlagde Styrelsen forslag 1 til vedtagelse

Efter- og videreuddannelse

Ballerup Lærerforenings holdning er, at udgifterne til efter- og videreuddannelse i forbindelse med ansættelsen dækkes af Ballerup Kommune. Det være sig både kursusafgift og arbejdstid.

Generalforsamlingen beder derfor tillidsrepræsentanter og medlemmer om at have skærpet opmærksomhed på dette område, da vores oplevelse desværre er, at medlemmer bliver budt urimelige vilkår for efter- og videreuddannelse og ofte stilles over for meget svære og dilemmafyldte valg af skoleledelsen.

Vedttaget af Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 21. marts 2014

Morten Refskov fremlagde Styrelsens forslag 2 til resolution:

*Til Ballerup Kommune
Att.: Borgmester, Jesper Würtzen*

En arbejdstidsaftale er et nødvendigt fundament for en høj social kapital

Vi ønsker at kvittere for den tillid og det mod, som ligger bag Ballerup Kommunes vilje til at indgå en aftale med os. Betydningen af aftalte forhold kan ikke overvurderes.

Presset fra alle fronter har undervejs været enormt, og det er glædeligt for begge parter – og ikke mindst for kommunens skolebørn – at vi fandt hinanden i forhandlingerne og landede en aftale, som vi hver især kan stå inde for.

Vi kan godt tillade os at føle en fælles stolthed over, at vi lokalt fortsat tillægger det værdi, at der er aftalte forhold for lærernes arbejdstid.

For os er en arbejdstidsaftale et nødvendigt fundament for en høj social kapital.

Med venlig hilsen
Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 21. marts 2014

De fremlagte resolutioner og vedtagelser blev enstemmigt vedtaget.

Arbejds miljø

Jens Bergholt Lund fremlagde Styrelsen forslag 3 til resolution:

Til Ballerup Kommune

Att.: Borgmester, Jesper Würtzen

En ny inklusionsstrategi hilses mere end velkommen

Ballerup Kommune har besluttet, at der er behov for en ny inklusionsstrategi. Den beslutning hilser vi mere end velkommen, da vi længe har været af den opfattelse, at der er alvorlige problemer forbundet med den måde, inklusionen håndteres på.

Til forskel fra sidst er de fagprofessionelle denne gang inviteret med ind i maskinrummet, og det er en afgørende forudsætning for, at strategien kommer til at gøre en positiv forskel ude på skolerne.

Inklusionsstrategien har siden 2009 været direkte årsag til, at arbejdsmiljøet er blevet mere belastet. Lærere stilles i afmagtssituationer, hvor de ikke har redskaberne til eller mulighederne for at håndtere undervisningsopgavens kompleksitet. Når læreren skal motivere eleverne til at modtage undervisning på et højere fagligt niveau og samtidig stilles over for kravet om, at klassens fællesskab skal inkludere stadigt flere børn med særlige behov, opleves målene som modsatrettede. Den professionelle lærer kan ikke se sammenhæng mellem mål og midler, og det har en særdeles negativ betydning for det psykiske arbejdsmiljø.

Den nye inklusionsstrategi skal basere sig på en erkendelse af, at denne konsekvens af inklusionen hverken er holdbar eller acceptabel. Der er tale om et politisk svigt, som også afspejles direkte i arbejdsmiljøet.

Inklusion bør først og fremmest være et pædagogisk mål, som nås med pædagogiske midler. Indtil videre har der primært været tale om et middel til at nå et økonomisk mål.

Med venlig hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 21. marts 2014

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Organisatoriske forhold

Ingen bemærkninger.

Den samlede beretning blev herefter sat til afstemning og blev enstemmigt godkendt.

4. Regnskab

Lars Nilsson fremlagde på kredsstyrelsens vegne regnskaberne for Ballerup Lærerforening, Særlig Fond og Solidaritetsfonden.

Efter en tak til de kritiske revisorer blev regnskaberne indstillet til generalforsamlingens godkendelse.

Generalforsamlingen forholder sig til regnskaberne ud fra den oplysning, at de er forsynet med en blank revisionspåtegning.

Regnskaberne blev sat til afstemning:

Regnskabet for Ballerup Lærerforening 2013 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Særlig Fond 2013 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Solidaritetsfonden 2013 blev enstemmigt godkendt.

5. Fastsættelse af honorarer og ydelser

Morten Refskov fremlagde Styrelsens forslag til frikøb, honorarer og ydelser.

Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

6. Budgetter

Ingen bemærkninger.

7. Fastsættelse af kontingent

Styrelsen foreslog, at kontingentet fremadrettet opkræves kvartalsvis. Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

Styrelsens foreslog uændret kontingent. Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

8. Valg

a. Formand: Morten Refskov valgt

Tilkendegivelse fra generalforsamlingen om, at næstformanden også er kongresdelegeret. Tilkendegivet med klart 2/3 flertal

b. Næstformand: Jeanette Sjøberg valgt

c. Kasserer: Lars Nilsson valgt

d. 1 kongresdelegeret: Kasper Mortensen valgt

e. 3 suppleanter for de kongresdelegerede:

1. suppleant: Lars Nilsson valgt med 524 stemmer

2. suppleant: Jens Bergholt Lund valgt med 269 stemmer

3. suppleant: Jan Sølvhøj valgt med 123 stemmer

f. 2 revisorer: Kim Salkvist og Frank Vedel valgt

g. 2 revisorsuppleanter: Anne Olsen og Morten Thinggaard valgt

h. 1 fanebærer: Peter Hess-Nielsen valgt

i. 2 fanebærersuppleanter:

1. suppleant: Niels Kjeldsen valgt

2. suppleant: Pia Scharffenberg valgt

9. Eventuelt

Lars Nilsson modtog en gave for sit store arbejde som kasserer i det forgangne år, hvor arbejdet af flere grunde har været særligt omfattende.

Stefan Jacobsen modtog en gave for sit mangeårige store arbejde som formand for KO-udvalget og dermed arrangør af fester, medlemsarrangementer og generalforsamlinger.

Referatet er godkendt af dirigenten, Jon Kowalczyk

